

KÜLDETÉS

2019. február

▪ A Kárpátaljai Református Egyház lapja ▪ XXVII. évf. 2. szám

„Könyörgök, Uram, minden emberekért, de főképpen a hív keresztyénekért, minden rokonimért, kik Téged félnek, akik vagy itt, vagy messzi földön élnek; minden gonosztól őket is őrizd meg, és minden javaiddal látogasd meg!” (MRÉ 277/3.)

A tartalomból

Adomány Salánknak

A Magyar Patrióták Közösségének irányítói a közelmúltban adták át a salánki református egyházközségnek a kanadai magyar szervezetekkel közösen gyűjtött adományukat, amit a helyi ifjúsági ház bővítésére kívánnak fordítani.

Részletek a 5. oldalon

Élet az Élim Otthonban

Talán sokan nem is tudják, a Beregszászi járás egy kis falucskájában, Hetyenben 2012 óta működik egy napközi otthon, amely megváltozott képességű gyermekeknek és fiataloknak hivatott meleg kuckót biztosítani.

Részletek a 9. oldalon

Felemelő

A Beregi egyházmegyében harmadik alkalommal tartották meg a Felemelő hétvégét, ezúttal a Nagyberegi Református Líceumban. 32 résztvevő, 4 csoportvezető kérte és várta, hogy Isten Lelke munkálkodjon közöttük.

Részletek a 10. oldalon

Férficsendeshét Tiszaújlakon

Máramaros-Ugocsa egyházmegyében a missziói bizottság szervezésében januárban tartották meg a presbiteri és férfi csendeshetet, amelynek témája ebben az évben az egység volt. A csendes hét előadásait Tiszaújlakon tartották.

Részletek a 12. oldalon

Presbiteri csendesnap Tiszaágteleken

Február másodikán az Ung-megyei Presbiteri Szövetség szervezésében kiskörzeti presbiteri találkozóra került sor Tiszaágteleken, amelyre Csongor, Nagydobrony, Kisdobrony és a házigazda gyülekezet presbiteri jöttek el.

Részletek a 12. oldalon

Lelkész-presbiteri konferencia

A Beregi Egyházmegye Missziói Bizottsága február 2-án lelkész-presbiteri konferenciát szervezett Nagyberegen. Az alkalom résztvevői a lelkesítő és presbiteri szolgálat, a fiatalok, a gyülekezet és az egyház jövőképét vizsgálták.

Részletek a 12. oldalon

ÁLDÁS AZ ŐRÁLLÓKRA

Beiktatták az újonnan választott zsinat tisztségviselőit

„Küldj áldást az őrállókra, Felséges Isten! Szolgádat ne hagyd köztünk magukra, siess oltalmukra, felséges Atya Isten!” (MRÉ 271/1)

Pál alapigazságokat fektet le az efézusiakhoz írott levelében, amelyek aktualitása örök, napjainkban talán mégis többen és hangsúlyosabban kell ezekről beszélni, mint bármikor korábban.

Isten már a teremtéstörténeten belül rögzíti, hogy a férfi és a nő kapcsolata az összeilleszkedésen alapul, és a teljes összetartozásban nyeri el végső értelmét. Amikor pedig az Ige férfi és nő kapcsolatáról, házasságról, családról beszél, nem ideiglenes, alkalmi egységről szól, hanem olyan egymásra találásról, amely monumentális és jó esetben életre szóló, otthonteremtő, sőt jövőteremtő közeggé válik. Az egymásra találásban új egység jön létre, egyfajta várerőd, menedék, mindez azonban csak akkor működik, ha megtörtént az egymáshoz illeszkedés, ha létrejött az életre szóló ragaszkodás, ahol a kötőanyag az Istentől jövő feltétel nélküli szeretet. Legtöbbször itt rontják el. Nem mernek, vagy pedig tudatosan nem akarnak elköteleződni, állandó, tartós kapcsolatban élni. A futó kapcsolatok korát éljük, amelyben könnyedén érintkezhetünk a világ másik felén élővel is, de nem merünk igazán mélyen egymásba kapaszkodni, igazán kérdezni és végighallgatni a másikat. A jegyes-oktatás sokszor fényt derít arra, hogy évek óta tartó kapcsolatokban alig tudnak vala-

mit egymásról a felek. Felületesen beszélgetnek, s gyakran a felszínbe szeretnek bele. Egy működő házasságnak pedig nem a testi, hanem a lelki meztelenség az alapja. Bizalom és őszinteség; egymás múltjának és terheinek a megismerése. Beletekintés a másik lelkebe, a benne zajló folyamatok elhordozása, megértése. Egymás lépéseinek megtanulása, együttmozdulás, mint a táncban, együtt-haladás – konkurrenzus. Ezért fájó, amikor lelkigondozói beszélgetésekből kiderül, hogy az erősebbik nem több időt tölt képernyők előtt, belemerülve valamelyik alternatív valóságba, virtuális közegbe, és elmenekül a saját élete valós kérdései elől.

Szigetek alakulnak ki a lakáson belül, amelyeken társas magányukat élik meg ifjú férjek és feleségek. Pedig létezik megoldás. Erről olvassunk itt épp.

Az Ige nem szabályrendszert állít fel, nem valamiféle katonai szigorra tanít, hanem az egymásra figyelésre. Az egymásnak való szolgálatra, emberi mivoltunk megélésére, a másik

Szimkovics Tibor ■

Ha a férfi igazán szeret Gondolatok a Házasság hete margójára

„Férfiak! Úgy szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus is szeretette az egyházat, és önmagát adta érte...” (Ef 5, 25)

tiszteletére és szeretetére. A házassági fogadalomban szereplő hűség gondviselés igenis gyakorlati dolog, amelyeket az élet sűrűjében kellene alkalmaznunk. Az egymás iránt érzett szeretetet gyakorlati módon kell megélnünk, azaz váltsuk együtt töltött, minőségi időre, tényleges törődésre, cselekedetekre. Péter apostol ugyanerről beszél az ő első levelében: „És ugyanígy, ti férfiak is, megértően éljétek együtt feleségetekkel, mint a gyengébb féllel, adjátok meg nekik a tiszteletet mint örökös társaiknak is az élet kegyelmében, hogy a ti imádkozásotok ne ütközzék akadályba” (1Pt 3, 7). Így válhat a családnak valódi egységgé, roppant erőforrássá, önmagunk ismeretének legjobb tükrévé, s Isten áldásainak kimeríthetetlen kútjává. Ennél erősebben is fogalmaz Pál a kolosszébelieknek írott levelében: „Ti férfiak, szeressétek feleségeteket, és ne legyetek irányítók morogvák” (Kol 3, 19).

Folytatás a 2. oldalon

A nagyszőlősi Atzél-Perényi Szeretet Árvaház

A 19. század elején a protestáns egyházakban belmissziós mozgalom indult, mely arra volt hivatott, hogy visszahódítsa a vallásától eltávolodott tömegeket, valamint feladatuk volt ki a társadalom elesett, kiszolgáltatott csoportjainak a megsegítését, a legszegényebbek felkarolását, a szeretetmunkát, az árvák gyámolítását. Ez utóbbi árvaházak alapításával és fenntartásával nyilvánult meg a gyakorlatban. A magyar református egyházban az 1930-as években vált egyre széleskörűbbé a belmissziós tevékenység. A csehszlovák kötelekbe tartozó Kárpátaljai Református Egyházkerület már 1928-ban, a belmisszió alapgon-dolatának meghatározásakor elkötelezte magát, hogy gondjaiba veszi az árvákat. Tervbe lett véve egy árvaház megnyitása Huszton, de ez nem valósulhatott meg, már csak azért sem, mert az egyházkerület anyagiakban a Bácsy Gyula által vezetett, egyetemes fenntartású (Csehszlovákia területén létrejövő Szlovéniai és Kárpátaljai Református Egyetemes Egyház, mely három kerületet foglalt magába: a dunáninnenit, a szlovéniai és a kárpátaljai). A Beretkén működő árvaházat közösen működtették.)

beretkei árvaházat támogatta, így Bertók Béla püspök egyelőre eltekintett attól, hogy Kárpátalja területén is otthont építsenek az árváknak. 1935 nyarán azonban lehetőség adódott egy saját árvaház

létrehozására: Munkácson eladóvá vált egy bérház, ami 8-10 árva elhelyezésére volt alkalmas. Nem sokkal az ingatlan megvásárlását követően özv. Atzél Lászlóné szül. Perényi Lujza, az ősi Perényi család egyenes ágú leszármazottja július 5-én levelet intézett Bertók Béla püspökhöz, melyben kilátásba helyezett egy nagyobb adományt a református egyház számára: két tanyai házat Nagyszőlős közelében, valamint a hozzá tartozó 30 katasztrális hold földet azzal a feltétellel, hogy ott árvaház létesüljön, ahová magyar gyerekeket vesznek fel felekezeti hovatartozás figyelembe vétele nélkül, s az intézmény az Atzél-Perényi Szeretet Árvaház nevet viselje. A katolikus vallású Perényi Lujza ezzel a felajánlással egyrészt a felekezeti megértés ragyogó példájával járt elől, másrészt így adózott szeretett férje, Atzél László emlékének, aki egykor református tanfelügyelőként sokat tett Ugocsa vármegye nevelésügye érdekében. A megfelelő ajándékozási okiratot július 18-án, az alapítványi szerződést július 23-án írták alá Munkácson. Erről az eseményről többek között az alábbiakat írja a Prágai Magyar Hírlap augusztus 1-én megjelenő száma: „... Özvegy Atzél Lászlóné az elmúlt héten átadta Bertók Béla munkácsi református püspöknek alapítólevelét, amelynek értelmében 30 hold gyümölcsös és megfelelő épületeket bocsát a nagyszőlősi református egyház rendelkezésére az árvaház céljaira. A fenntartási költségeket a gyümölcsös

jövedelme fogja fedezni, oly mértékben, hogy husz-harminc árva-gyermekek tudnak majd gondozni az új intézetben. Az átalakítási munkát már meg is kezdték, és így az új árvaház az ősz folyamán megkezdheti működését.” Az intézmény egyelőre 8 árával kezdte meg működését özv. Kovács Jánosné nagyszőlősi tanító-né vezetésével, melynek felavatására október 6-án került sor. Az ünnepélyes megnyitót követően a résztvevők átvonultak a szomszédos Szőlősvégárdóba, ahol a református templom felszentelésén vettek részt. A korabeli sajtóból értesülhetünk, hogy „... az ünnepélyes istentiszteleten Bertók Béla püspök ünnepi imát mondott, az ünnepi beszédet pedig Isaák Imre esperes tartotta. Ezután Horkay Barna nagyszőlősi lelkész ismertette a szőlősvégárdói református egyház történetét, rámutatva mindvégig érdekes előadásában arra, hogy a jelenlegi szőlősvégárdói református templom egyike a legrégebbi templomoknak, amelyek a régi Magyarország területén épültek...” Sajnálatos tény, hogy ezt az 1270 körül épült, egykor katolikus, majd református Árpád korabeli „rendkívül érdekes és szép” templomot napjainkban már nem csodálhatjuk meg, mivel az a múlt században áldozatul esett a szovjet ateista politikának.

A nagyszőlősi volt tehát az első árvaház, amely a Kárpátaljai Református Egyházkerületben megnyitotta kapuját. Két hónappal később, december 8-án megkezdte működését hat gyermekkel a munkácsi árva-

ház is. Ennek vezetésére Bertók Béla a Beretkén tevékenykedő Bácsy Gyulát kérte fel, aki örömmel vállalta a feladatot. Még a két árvaház szerveződéssel párhuzamosan a püspök kezdeményezésére megalakult Munkácson a Kárpátaljai Református Segítő Egyesülete (más néven a segélyegylet), melynek fő célja a két árvaház támogatása lett. Minden gyülekezeti tag és minden intézmény tagja lehetett, így 1935 végén már 570 tagot számlált. Minden tag anyagilag támogatta a segélyegylet tevékenységét. Az Atzél-Perényi Szeretet Árvaház fenntartásához ezen kívül nagyban hozzájárultak még a máramaros-ugocsi egyház-megye gyülekezetei, valamint minden évben az őszi betakarítást követően, a felavatás évfordulóján árva-napot rendeztek az intézményben adománygyűjtés céljából. „Az idén Toronyai János tekeházi lelkész nyitotta meg Horkay Barna nagyszőlősi lelkésszel a házi ünnepélyt. A nagy számú, vidékről érkezett vendég közül Szabó Sándorné, református iskolaigazgató neje tartott előadást „Azokról, kiknek nincsen édes-anyjuk” címmel. Majd az árvaház kis lakóinak szavatai következtek. Az „árva nap” erkölcsi értéken kívül jelentős anyagi bevételt is hozott.” Mindezekre nagy szükség volt, mert a gyerekek száma egyre nőtt, nem-sokára husz, aztán harminc, s 1938-ban már „...közel száz árva iskolás gyermek kap lakást és ellátást” az árvaházban, ahogy arról a Prágai Magyar Hírlapból értesülhetünk.

A gyerekek a négy kilométerre levő református elemi iskolába jártak tanulni. Miután Kárpátalja ismét Magyarország része lett, tervbe lett véve egy iskola felépítése helyben, ami állami finanszírozással épült volna, mint a nagyszőlősi két tanerős református felekezeti iskola második épülete, harmadik tanerővel. Azonban a második világháború kitörése, s annak végkimenetele keresztül húzta ezeket a terveket: a szovjet csapatok 1944-es bevonulása után néhány hónappal a hatóságok az árvaház épületét elvették, az árvák közül néhányat családoknál, többségüket állami intézményben helyezték el.

Felhasznált irodalom:

Galo Vilmos: Az intézményesített szeretet. Református árvaházak Szlovákiában és Kárpátalján a két világháború között. In.: A Tudomány Napja tiszteletére rendezett konferencia tanulmányából. Szerkesztő: Kötél Emőke, Budapest, 2010.

Horkay Barna: A Keleti Baráti Kör. Képek a kárpátaljai ébredésből. Kom Over En Help Alapítvány. 1998.

Peyer – Müller, F.: A Kárpátaljai Református Egyház története a két világháború között – kitekintéssel a jelenre. Budapest, Református Zsinati Iroda Tanulmányi osztálya, 1994.

Prágai Magyar Hírlap 1935. augusztus 1. és 1938. május 24. lapszámai

Székely Marianna

Narancsok Imre
KUTATÓI MŰHELY

155 éve született Egry Ferenc A harangöntőre emlékezünk

Százötvenöt évvel ezelőtt, 1864. január 21-én Kisgejőcön, református családban született Egry Ferenc harangöntő mester, országgyűlési képviselő.

Elemi iskoláit szülőfalujában végezte. 19 évesen megnősült és harangöntőnek állt. A mesterséget apósától kitanulva fokozatosan átvette a faluban 1793 óta működő harangöntő műhely irányítását.

Ezzel párhuzamosan Egry Ferenc egészen fiatal kora óta politizált. Tagja lett a Függetlenségi Pártnak. A nagykaposi választókerületben volt a legaktívabb, többször is választási győzelemhez segítve pártja aktuális jelöltjét. Csakhamar a függetlenségi-ek megyei vezetője lett. Mint ilyen, a vármegyei közéletből is aktívan kivette a részét.

Kárpátalja a trianoni békeszerződés értelmében 1920. június 4-én az újonnan született Csehszlovákia része lett. Ekkor társával Ungváron megalapították az Ung Megyei Kisgazdapártot. Elnökévé Egry Ferencet választották.

1921. január 16-án Beregszászban kimondták az országos Kisgazda-Földműves és Kisiparos Párt ruszinszlovák szervezetének megalakulását. Elnöke a harang-

öntő mester lett. 1926. október 18-án az érsekújvári gyűlésen Magyar Nemzeti Párt néven alakultak újjá.

Egry először az 1924-es időközi csehszlovákiai parlamenti választásokon nyert szenátori helyet. Az 1921-es és az 1929-es választásokon is megőrizte mandátumát.

Mindeközben polgári foglalkozásában is sikeres volt. Csehszlovákia és Magyarország területéről kapott megbízásokat harangok öntésére. Műhelye európai viszonylatban is ismertté vált.

A 20. század elején Budapesten megvásárolt egy harangöntödét. Így több harangon a neve mellett Budapest szerepel. Legnagyobb harangja 2152 kg-os.

1936-ban pártja összeolvadt az Országos Keresztényszocialista Párttal és létrehozták a Felvidéki Egyesült Magyar Pártot. Ennek is vezéregyénisége maradt.

Kárpátalja visszacsatolása után meghívták a magyar országgyűlésbe képviselőnek, amit el is fogadott. Ő volt a parlament legidősebb tagja.

Egry Ferencet – a szovjet front elől menekülve – 1945. február 26-

Egry Ferenc (1864–1945)

án Sopronban érte a halál. 81 évet élt.

Kisgejőc főutcája Egry Ferenc nevét viseli és a református templom falán emléktáblát avattak tiszteletére.

Kárpátalján számos templom tornyában a kisgejőci műhelyben készült harangok szólnak és őregbítik Egry Ferenc legendás nevét. Büszkén őrizzük emlékét!

B. J.

Felemelő Hiterősítő hétvége Nagyberegben

A Beregi Református Egyház-megye szervezésében a Nagyberegi Református Líceum adott otthont a Felemelő-nek, melyet harmadik alkalommal tartottunk a megyében.

32 résztvevő, 4 csoportvezető kérte és várta, hogy Istenünk Lelke munkálkodjon közöttük, általuk. Könnyebbültek terhek, falak is omlottak le, felismerések, elindulások, megtapasztalások – mind-mind a hétvége része volt. Mindenki azt kapta, amire szüksége volt, de mindezt meg kellett „dolgoznia”. Dráma, bibliodráma elemeket és technikákat

alkalmazva vagyunk jelen kísé-
rőként az egyén mellett, hogy a saját válaszait megtalálja. A samáriai asszony történetén keresztül kerestük magunk számára a személyes üzenetet, mely által Ő felemel.

A hétvége vezetői hálások elsősorban Istennek, hogy őket, ütött-kopott cserépedényeket a Lelkével töltötte meg és áldás-ként küldte mások életébe, hogy szeretetéről meggyőzze, hogy megbocsátását tolmácsolja, vagy csak egyszerűen a kapcsolatot ápolja.

Tihor Melinda

Jövőkép az egyházban és a szolgálatban

A Beregi Egyházmegye Missziói Bizottsága február 2-án lelkész-presbiteri konferenciát szervezett Nagyberegen. Ez az alkalom lehetőséget kínált a szolgálatokban való megerősödére és megújulásra, a testvéri kapcsolatok kialakítására, továbbmélyítésére, illetve a közös ügyekben való párbeszédre.

A megjelenteket Páll László lelkész (Beregrákos, Kajdanó), a bizottság elnöke köszöntötte. Halász Dezső (Beregújfalú) egyházmegyei főjegyző áhítatában arról beszélt, hogy valamennyien vágyunk megszerezni azt a boldog állapotot, mely a bűnös élet előtt jellemezte az édent, de az csak az új embernek lehetséges, csak a belső lelki megújulás, a megtérés által állhat helyre az ember és Isten kapcsolata, mondta.

Szanyi György (Borzsova) *A lelkész jövőképe a szolgálatban* című előadásában hangsúlyozta: ahhoz, hogy a lelkész lásson jövőt a szolgálat végzésében, fel kell adni a múltban gyökerező, hamis identitást eredményező lelkési képet, s fel kell fedezni, hogy

kik vagyunk itt és most. Ehhez első lépésként őszintének kell lennünk magunkhoz és egymáshoz, mondta. Fel kell számolni a mindenhez értő papi büszkeséggel, és felvállalni, hogy lehet csak egy dologhoz értek, de abban hajlandó vagyok képezni magamat, s azzal használni tudok; hajlandó vagyok csapatban dolgozni, rugalmas vagyok. Emellett a pihenésre, a feltöltődésre szánt idő fontosságát hangsúlyozta.

Dancs György (Balazsér) a presbiter jövőképe felvázolására tett kísérletében kiemelte az önvizsgálat fontosságát. Mindenki tisztázza magában, mit jelent számára a presbiteriség: az szerep, tisztség vagy szolgálat. Az előadó szintén szólt a pihenés és a feltöltő-

dés fontosságáról, a kisebb közösségek megerősödéséről, az Istennel való szoros kapcsolat mellett a lelkész-presbiter, a presbiter-presbiter, a presbiter-gyülekezet kapcsolatok minőségének javításáról, az egymás terhére hordozása feladat komolyan vételéről.

A délután folyamán Gogola István presbiter (Beregszász) *A fiatalok jövőképe az egyházban* címmel tartott előadást. A gyülekezet vezetéséhez elsősorban igei látás szükséges, hangsúlyozta Máté Richárd lelkész (Iznyéte), aki *A gyülekezet jövőképe* témában igencsak meggyőzően beszélt az evangéliumról és a szolgálatról. Így többek között az önvizsgálat fontosságára hívta fel a figyelmet.

Az előadó az önkéntességről szólva kiemelte, hogy a XXI. században emellett be kellene építeni a fizetett szolgálattevők rendszerét. Ennek az előnye: számonkérhető, s így talán motiválható is az egyén. Arról is szólt, hogy a gyülekezetek pénzügyeit a tizedhez való hozzáállás változtatná meg gyökeresen.

Az előadásokat délelőtt és délután is csoportos beszélgetések követték. Az alkalom Hadnagy István egyházmegyei gondnok áhítatával fejeződött be.

A lelkész-presbiteri konferencia a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. támogatásával valósult meg. **Marton Erzsébet**

Presbiteri és férfi csendeshét

A Máramaros-Ugocsa egyházmegye missziói bizottsága által szervezett presbiteri és férfi csendeshét témája ebben az évben az egység volt. A csendeshét előadásait Tiszaujlakon tartották. Az előadások és áhítatok az internetes felületen keresztül azokhoz is elértek, akik nem tudtak jelen lenni. *(Szeretettel bátorítalak, Olvasóm, hogy amennyiben neked is felkeltette érdeklődésedet egyik vagy másik előadás, hallgasd vissza a rögzített verziót!)*

A hetet a missziói bizottság elnöke, Homoki Tibor kezdte egy üdvözléssel és köszöntéssel, majd Hunyadi Attila esperes tartott áhítatot. Kiemelte: az egységben valóban különleges erő lakozik, ezért egységesnek kell lennünk és egyeknek kell lennünk a mi Megváltó Urunkkal. Az áhítat után Bernát Tamás lelképásztor tartott előadást *Egység a családban* címmel, ezt teaszünnet követte, majd fórumra került sor, ami után Nagy Barna, az egyházmegye frissen megválasztott főgondnoka tett bizottsági beszámolót.

A délutánt a hét minden napján Szanyi György lelképásztor evangelizációja zárta. A szerdai napon az áhítatot a helyi lelképásztor, Sipos József végezte, majd Molnár Lóránt előadása következett *Egység a gyü-*

lekezetben címmel. A teaszünnet és fórum után Kocsis József tiszakeresztúri gondnok tett bizottsági beszámolót, amit evangelizáció követett.

A csütörtöki napot Dénes Elemér huszti lelképásztor áhítatával nyitottuk, ezután pedig meghallgathattuk Zán Fábán Sándor püspök előadását *Egység a nemzetben* címmel. *(Személyes vélemény, hogy ha az előadások közül ki kell választanom egyet, én ezt tudom ajánlani megtekintésre.)* Csütörtökön Boldog Ferenc tiszaujlaki gondnok tett bizottsági beszámolót.

Pénteken, a hét utolsó napján Homoki Tibor bizottsági elnök áhítatával kezdtünk, majd Héder János előadása következett *Egység az egyházban* címmel. Bizottsági beszámolót Petrusinec Volodimir tett, az evangelizáció után a résztvevők együtt köszönték meg a hetet Istennek.

Bízom benne, hogy azok a hitbeli impulzusok, amelyek ezen a héten érték egyházmegyénket presbiteri, tovább fognak hatni a gyülekezeteink életében. A hét megszerzéséért köszönettel tartozunk a missziói bizottság tagjainak, Isten áldása nyugalomra és munkájukra. Mindazért, amit el tudunk végezni, egyedül Istené a dicsőség!

Laskoti Zoltán

Kiskörzeti presbiteri csendesnap

Február másodikán az Ung-megyei Presbiteri Szövetség szervezésében kiskörzeti presbiteri találkozóra került sor Tiszaújlakon.

Az alkalom kapcsán emlékeztünk arra, hogy a szövetség első csendesnapja több mint tíz évvel ezelőtt is itt volt. Azóta a presbiterképzés is nagy utat járt be, és a gyülekezet fölött sem múltak el nyomtalanul az évek. Egyedül Istené a dicsőség!

A szolvai gyülekezet vezetői sajnos nem tudtak eljönni, így Csongor, Nagydobrony, Kisdobrony és a házigazda gyülekezetek presbiteri telepedtek az Ige mellé. Isten a misszióról tanított.

Bernát Tamás helyi lelkész áhítatában a Mt 28,18–20 alapján rávilágított, hogy Isten határtalan küldetést bízott a tanítványaira és ránk: a föld végéig is el kell menni Isten szeretetét hirdelve. De a legfontosabb: először azokat kell Krisztushoz szeretni, akikkel együtt élünk.

Épp a Föld másik oldaláról, Dél-Koreából érkezett közénk Eszter Park, aki egy olyan család gyermeke, ahol a negyedik generáció óta Krisztus elkötelezett szolgája. Meglepő volt a jelenlévők számára,

hogy egy messziről érkezett, más kultúrájú hölgy milyen szépen megtanult magyarul, és mennyi tennivalót vett észre a gyülekezetekben. Mi sokszor csak a kifogásokat keressük, és megmagyarázzuk, miért nem engedelmességek.

Balog Sándor cigánymissziós munkatárs bemutatta a több mint 15 esztendei szolgálat eredményeit és kudarcait. Erőt ad számára, amikor láthatja, hogyan juthat ki egy ember a legmélyebb testi-lelki gödörből is. Kifejtette, hogy a magyar gyülekezet hogyan segítheti ezt a szolgálatot.

Sipos József tiszaujlaki, tiszakeresztúri lelkész az „Elfelejtve” programot mutatta be, milyen szolgálatot végeznek a kórházakban „felejtett”, az árva és elhagyott gyermekek körében. Kegyelem, hogy mi mindent el lehet érni a zárt ajtók ellenére is! Amikor a szülők sokszor nem tudják, vagy nem akarják őket nevelni, a gyermekeket Isten nem hagyja magára!

Hálásak vagyunk a missziót végző munkatársakért! A nagyon tartalmas beszélgetések mellé finom ebédet készítettek a gyülekezet nőtagjai.

Bernát Tamás

KÜLDETÉS – a Kárpátaljai Református Egyház lapja

Sajtóbizottság: Bernát Tamás, Bodnár Dianna, Dávid Árpád, Laskoti Réka, Mező Miklós, Molnár Lóránt, Radvánszky Ferenc, Simon Rita, Szimkovics Tibor.

Felölős szerkesztő: Taracközi Ferenc. **Főszerkesztő:** Marton Erzsébet. **Olvasószerkesztő:** Taracközi Marianna.

Tördelőszerkesztő: Fábán Zoltán. **Munkatársak:** Fábán Katalin, Lajos Mihály.

Levélcím: 90202, Beregszász, Kossuth tér 4., **e-mail:** kresajto@gmail.com.

web: refua.tirek.hu **Példányszám:** 4600 **Terjeszti a Beregszászi Református Iratmisszió és Könyvesbolt**

A beküldött cikkek szerzőjének véleményével a szerkesztőség nem feltétlenül ért egyet. Az írásokat nem őrizzük meg, esetenként pedig rövidítve közöljük azokat.

Lapunk megjelenését a

támogatja